

ннб 9143

Беларускі Універсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАУНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

№ 1 (589) Субота, 9 студзеня 1965 г. Год выдання XVIII-ы Цана 1 кап.

Першыя экзамены

У Ліі Ліленка, студэнткі 4-га курса вячэрняга аддзялення матэматыкі сённяшні экзамен па палітычнай эканоміі — далёка не першы ў жыцці, але першы ў гэтай зімовай сесіі. Ліля стаіць шчаслівай, узбуджаная. Яна толькі што выйшла з аўдыторыі. Есць чаму ёй парадавацца: у заліжэйшай кніжцы пастаўлена выдатная адзнака. Сяброўкі віншуюць, а ёй не да віншавання—хвалюецца за іншых. Такі ўжо характар. Ліля працуе настаўніцай 3-га класа 61-й сярэдняй школы г. Мінска. І ў школе карыстаецца павагай. Так трымаць, Ліля!

З Пяцям Пабокам, студэнтам 1-га курса аддзялення журналі-

тыкі, і Алай Балеснай, студэнткай 5-га курса біялагічнага факультэта, я сустрэўся ў той жа дзень, але ў розных месцах. Ала была ў кабінце асноў навуковага камунізму. Пяця — у інтэрнаце па Паркавай магістралі. Для іх таксама пачалася экзаменацыйная сесія. Праўда, здаваць яны пудуць экзамены крыху пазней, а сёння нароўне з іншымі яны ўпарта да іх рыхтуюцца. Добрых вам поспехаў!

Першы экзамен. Для Каці Гарбуз, першакурсніцы матэматычнага факультэта, ён быў сапраўды першым у яе студэнцкім жыцці. «Хвалювалася так, — гаворыць Каця, — што не адразу зразуме-

ла, што свой першы экзамен — па аналітычнай геаметрыі здала ча «выдатна». Першы экзамен і прышлая выдатная адзнака. Добры старт.

А. ЯРОХІН,
студэнт 1-га курса адд.
журналістыкі.

У групе садзейнічання партдзяржкантролю

Пісьмы працоўных у цэнтр увагі

Адбылося чарговае пасяджэнне ўніверсітэцкай групы садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю. Члены групы абмеркавалі пытанне аб парадку прыёму, разгляду пісьмаў, заяў і скаргаў працоўных ва ўніверсітэце.

З інфармацыямі выступілі А. А. Галаўко і В. І. Дубовік. Яны адзначылі, што гэту пытанню надаюць належную ўвагу толькі на завочным і матэматычным факультэтах. Сёе-тое зроблена ў гэтым напрамку таксама на філалагічным і біялагічным факультэтах. Аднак асаблівую трывогу выклікаюць бяздушныя адносіны некаторага супрацоўнікаў агульнай канцылярый універсітэта і дэканата хімічнага факультэта да пісьмаў і скаргаў працоўных. Увогуле не атрымалі адказаў на гэце пісьмы грамадзяне Чувакоў, Хлявеўскі і многія іншыя. А студэнтка Голякава з хіміфака, знаходзіцца на практыцы, двойчы звярталася з просьбай ў дэканат. Але, як кажуць, адтуль ні слыху, ні дыху.

На пасяджэнні групы садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю прыняты рэкамендацыі, накіраваныя на ліквідацыю бяздушных і чэрствых адносін да пісьмаў і скаргаў працоўных.

Універсітэцкая група садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю рэкамендуе:

1. Начальніку аддзела кадраў універсітэта І. Ф. Кастрову азначыць асоб, якія прымаюць і разглядаюць пісьмы, заявы і скаргі працоўных, з пастановамі ЦК КПСР ад 2 жніўня 1958 г. «Аб сур'ёзных недахопах у разгляде

пісьмаў, скаргаў і заяў працоўных» і ЦВК СССР ад 14 снежня 1935 г. «Аб становішчы спраў з разборам скаргаў працоўных» (гл. «Справочник советского работника», Мінск, 1962 г., стар. 118—122).

2. Прапанаваць кіраўнікам універсітэта і факультэтаў устанавіць дакладныя дні і гадзіны прыёму наведвальнікаў і строга іх захавваць.

3. У прыёмнай рэктарата, канцылярый факультэтаў весці строгі ўлік пісьмаў, заяў, скаргаў, для чаго неабходна завесці спецыяльныя журналы ўліку.

4. Строга захоўваць тэрміны разгляду заяў і скаргаў, своєчасова даваць адказы скаргнікам.

5. Канцылярый універсітэта ажыццяўляць кантроль за своечасовымі адказамі на пісьмы, заявы і скаргі працоўных, што праходзяць праз яе, не абмяжоўваючыся толькі іх рэгістрацыяй.

6. Лічыць мэтазгодным перадаць цяпер выконваемыя агульнай канцылярый універсітэта функцыі аб афармленні прыёму і адлічэння студэнтаў аддзелу кадраў.

7. Рэкамендаваць начальніку аддзела кадраў універсітэта І. Ф. Кастрову правесці семінар з сакратарамі канцылярый рэктарата і факультэтаў па пытаннях выдання справядлівасці.

8. Абавязваць групы садзейнічання партыйна-дзяржаўнаму кантролю факультэтаў і адміністрацыйна-гаспадарчай часткі вывучыць гэце пытанне і разгледзець яго на сваіх пасяджэннях.

І. ПАУЛАУ.

УНІВЕРСІТЭЦКІЯ НАВІНЫ

На адрас нашага ўніверсітэта наступілі шматлікія віншаванні з Новым, 1965 годам. Навагоднія віншаванні прыслалі:

Пасольства ПНР у СССР, Саветнік пасольства ДРВ у СССР Тонг Хыу Зунг, Першы сакратар пасольства МНР у СССР С. Доржпалам і Другі сакратар пасольства МНР у СССР Д. Чул-тэм, Міністэрства вышэйшай, сярэдняй, спецыяльнай і прафесійнальнай адукацыі БССР, Старшыня Дзяржкамтэта Савета Міністраў БССР па каардынацыі навукова-даследчых работ, Інстытут цепла-і масаабмену АН БССР, Дзяржаўная бібліятэка БССР імя У. І. Леніна, Інстытут матэматыкі імя В. І. Рамановскага АН УзССР, калектывы Ханойскага ўніверсітэта (ДРВ), Азербайджанскага, Башкірскага, Вільнюскага, Горкаўскага, Дагестанскага, Далёкаўсходняга, Ерэванскага, Іркуцка-

га, Казанскага, Кішыньўскага, Кабардзіна-Балкарскага, Кіеўскага, Кіргіскага, Латвійскага, Ленінградскага, Львоўскага, Мардоўскага, Маскоўскага, Петравадскага, Самаркандскага, Тартускага, Таджыкскага, Томскага, Туркменскага, Ужгарадскага, Уральскага, Харкаўскага, Чарнавіцкага ўніверсітэтаў, беларускіх вышэйшых навучальных устаноў: інстытута народнай гаспадаркі, інстытута механізацыі сельскай гаспадаркі, Беларускай кансерваторыі, інстытута інжынераў чыгуначнага транспарту, інстытута фізічнай культуры, БСГА, інстытута замежных моваў, тэхналагічнага, радыётэхнічнага інстытутаў, Гродзенскага і Мінскага педагагічных інстытутаў.

Ад імя калектыву ўніверсітэта рэдакцыя шчыра дзякуе ўсім арганізацыям, калектывам і асобам, якія прыслалі віншаванні з Новым годам.

Гэтымі днямі адбылася сустрэча студэнтаў філалагічнага факультэта з работнікамі выдавецтва ЦК ВЛКСМ «Маладая гвардыя». Маладыя паэты і празаікі — актыўныя творцы — расказалі пра свае творчыя планы, чыталі свае вершы.

З. ДРАБУШЭВІЧ, студэнтка.

На гістарычным факультэце адбылася падрабязная білетэнь экзаменацыйнай сесіі, у якой расказваецца аб здачы завданняў і экзаменаў студэнтамі ўсіх курсаў факультэта.

А. ІВАНОУ.

«Пятнаццаць гадоў ГДР. Пятнаццаць гадоў барацьбы за мір і сацыялізм» — так называецца фоталістаграфічная выстаўка, наладжаная на другім паверсе галоўнага корпусу. Выстаўка расказвае пра поспехі, якія дасягнула Германская Дэмакратычная рэспубліка ў будаўніцтве сацыялістычнага грамадства за гады свайго існавання.

В. НАЛІМАУ

Віншуем, Пётр Усцінавіч!

даў Пётр Усцінавіч навуковай, педагагічнай і грамадскай дзейнасці. Вялікае педагагічнае і метадычнае майстэрства дазваляюць яму выдатна весці навучальны працэс па такой важнай галіне навукі, як марксісцка-ленінская эканамічная тэорыя. Яго лекцыі па палітычнай эканоміі вызначаюцца даступнай мовай, высокім ідэйна-тэарэтычным узроўнем, цеснай сувяззю з сучаснасцю і практыкай камуністычнага будаўніцтва.

Пётр Усцінавіч вельмі паспяхова спалучае навукова-педагагічную работу з грамадскай. Ён доўгі час плённа працаваў пазаштатным лектарам Мінскага абкома КПБ, кіраваў пастаянна дзейнічаючымі семінарамі палітычнай эканоміі для навуковых работнікаў, некалькі гадоў кіраваў студэнцкім навуковым гуртком.

Пётр Усцінавіч Грышановіч заслужана карыстаецца пашанай і павагай з боку навуковых работнікаў і студэнтаў. Пажадаем жа яму ў сувязі з 60-годдзем і з Новым годам добрага здароўя, многіх год жыцця і плённай працы па выхаванню высокакваліфікаваных кадраў, безапаветна адданных справе партыі.

Г. АРЦЯМКОУ, выкладчык

Для Пятра Усцінавіча Грышановіча, кандыдата эканамічных навук, дацэнта нашага ўніверсітэта, канец снежня заўсёды бывае памятным: 25-га чысла блізка і сярэдняе віншуюць яго з днём нараджэння. Сёлетні ж год для Пятра Усцінавіча юбілейны: яму споўнілася 60 год.

Пётр Усцінавіч прайшоў вялікі шлях ад простага вясковага хлапчука да студэнта ўніверсітэта, а потым ад выкладчыка сярэдняй школы да кандыдата эканамічных навук. Трыццаць шэсць гадоў ад-

Зорка натхнення, працы, шчасця

Цікавы і дасціпны народ — дзеці. Што іх толькі не хвалюе! Паспрабуй не адказаць, калі на цябе глядзяць дзіўныя вочкі! Мала навучыць гэтых дзіўчых і хладчужных чытаць ды пісаць. Ім трэба прывіць любоў да працы, пасяць у дзіцячых сэрцах першыя зерні добрых, шчырых і цудоўных пачуццяў, светлых марай...

Хвалюўся Генадзь, калі прыйшоў на першы свой урок. Яму самому, вучню Аршанскага педучлішча, ледзь мінула пятнаццаць гадоў. А тут такая адказнасць — настаўнік.

Першы дзень закончыўся для маладога настаўніка нечакана добра. Вучні ўважліва слухалі тлумачэнні, задавалі пытанні. Затым бойка разказвалі новы матэрыял. Генадзь радаваўся. Так пачалася яго «педагагічная дзейнасць».

Міналі дні, хутка ляцеў час. Закончылася практыка. Здадзены апошні дзяржаўны экзамен. Выдатна скончана педагагічнае вучылішча. У кішэні ляжала накіраванне на працу.

І зноў у руках — невялікі студэнцкі чамаданчык: Генадзь Пальцаў едзе ў Камайскую сям'ю доўжыццага раёна.

Новае месца і людзі, новыя імгненні і імрэжы.

Генадзь хутка пасябраваў са школай, са сваімі калегамі, з вясковай моладдзю. Выхаванец Чашніцкага дзіцячага дома, ён умеў цаніць дабрату людзей, яго цягнула да іх. І Генадзь жывіць запэтрабаванымі, радасцямі і нядад-

чамі аднавяскоўцаў. Гэта бачылі ў школе, у калгасе, і за гэта любілі сціплага, ветлівага юнака.

Верасень. Першы працоўны верасень. Імкліва пабегла бурлае школьнае жыццё. Урокі, заняткі з гуртком аматараў літаратуры, удзел у мастацкай самадзейнасці школы, калгаса і кнігі, кнігі, кнігі...

Генадзь марыў наступіць у вышэйшую навучальную ўстанову. Але праз некалькі месяцаў ужо крочыў у страі такіх жа бязвулых хлопцаў. Нязграбна спачатку сядзеў шынель на хлапечых плячах, смешна на бок з'езджала пілотка. Цяжка было развітвацца са школай, з сябрамі. Шчырыя развітанні, кветкі вучняў і дзяўчат, сяброўскія поціскі рук і пажадлінасці.

Ішоў час. Выдатнік баявой і палітычнай падрыхтоўкі, малады сяржант Генадзь Пальцаў здіў уступныя экзамены і стаў студэнтам філалагічнага факультэта.

У мяне стала правілам знімацца кожны дзень. Акуратна рыхтавацца да практычных заняткаў, да лекцый. Не абмяжоўваць сябе толькі праграмым матэрыялам. Многа чытаю мастацкай і крытычнай літаратуры. Вось чачу я і пайшоў займацца ў гурток «Руская класічная літаратура і наша сучаснасць». Займаюся тут ужо чацвёрты год. Узначальна студэнцкую навуковую арганізацыю філфака, з'яўляюся членам Савета студэнцкага навуковага таварыства ўніверсітэта, — расказвае пра сябе Генадзь.

Летась на рэспубліканскім агляде студэнцкіх навуковых работ праца Генадзь Пальцаў «Гуманістычныя традыцыі ў творах рускіх класікаў і савецкіх празаікаў» была прызнана лепшай. Аўтар ізнагародзілі дыпломам першай ступені. Першая перамога Генадзія ў навуцы.

Цяпер у Генадзія гарачая праца. Ён здае экзамены зімовай сесіі, рыхтуецца да педагагічнай практыкі. Шчаслівых поспехаў табе, Генадзь! Няхай заўсёды свеціць табе твая зорка натхнення, працы, шчасця!

М. АЛЕНЧЫК,

студэнт 1-га курса адд. беларускай мовы і літаратуры.

Фота М. КРАСУЦКАГА.

Простая працаўніца

Працуе ў гуманітарным корпусе Ціхал, простая працаўніца Матрона Максімаўна Баранчык. Ёй ужо 65 гадоў. Але прывычка да працы не дазваляе Матроне Максімаўне пайсці на заслужаны адпачынак. Студэнты — будучыя філолагі і юрысты — добра ведаюць гэтую працавітую старэнку, якая не ведае ні хвіліны спакою, заўсёды ў рабоце. Усе яе клопаты накіраваны на падтрыманне вышчыні.

Студэнты паважаюць Матрону Максімаўну, імкнучыся зрабіць яе працу лягчэйшай. Надыйшоў Новы год, і мне хочацца ад імя ўсіх філолагаў і юрыстаў павіншаваць Матрону Максімаўну, пажадаць ёй многіх год жыцця і добрага здароўя!

Г. КАРАБІЦКІ,

студэнт 1-га курса адд. журналістыкі.

Свой густ

Па-свойму зведзішы раку,
Характарыстыку ўзялася Выдра
Даць Стронгу, Карпу й Шчулаку.

К а р п

Тактоўны, вытрыманы і рахманы.
Хоць ты яго не еш, а прыкладзі
да раны

Стр о н г

Круты і рэзкі. Плыве супраць
цячэння.
З-пад носу уцячэ й не просіць
прабачэння.

Ш ч у л а к

Яго я як калегу знаю,
Бывае з ім прыемна справу мець;
Калі трапляе ён у сець,
Я з радасцю яго здымаю.

Іван РЫБКА.

Пятро СУШКО

Вялікаму — вялікае

Ён плавае на ўсіх заліках
і на любым экзамене.
Як кажуць, гультаям вялікім —
вялікае і плаванне.

Р О З Д У М ПРА ПРЫГАЖОСЦЬ І ГУСТ

Ключ да прыгожлага, да цудоўнага існуе. Ключ гэты — эстэтычны густ. Густ — не штосьці выпадковае. Ён развіваецца. У працы аб прыгожым М. Г. Чарнышэўскі назваў эстэтычны густ вынікам «здольнасці жыва спацываць прыгожаму ў спалучэнні з праніклівым правільным сэнсам».

Так, спацываць жыва і гарача. Цудоўнае, прыгожае ўздзейнічае на розум, душу, волю. Абуджаючы самыя высакародныя пачуцці ў чалавеку, узбагачае яго духоўны свет. Каб развіць у сабе эстэтычны густ, чалавек перш за ўсё павінен быць здольным заўважаць, адчуваць, успрымаць прыгажосць, любавіцца ёю, радавацца ёй.

Ва ўмовах сацыялістычнага грамадства далучэнне да прыгожана і творчасць прыгожана сталі не толькі мажлівасцю, але і неабходнасцю для кожнага чалавека. Першай састаўнай часткай савецкай эстэтычнай культуры з'яўляюцца магчымасць свабоднай працы і яе прыгажосць. У любой працы закладзены невычэрпныя крыніцы прыгожана, і любая праца без захапленасці, без аддачы ўсіх здольнасцей, без «жывінкі ў справе» не можа прыносіць людзям радасці і шчасця. А гэтая «жывінка», творчы пачатак пераўтвараюць любую працу, у тым ліку і працу фізічную, у мастацтва.

Для савецкай эстэтычнай культуры характэрна ўнутранае, арганізаванае адзінства маральных асноў жыцця чалавека і знешніх форм яго праяўлення. Прыгажосць быту — адна з састаўных частак эстэтычнай культуры савецкага чалавека. Абыходжанне людзей аднаго з адным, іх паводзіны ў грамадскіх месцах, іх узаемаадносіны у сям'і, на адпачынку, у тэатры, у кіно, у гасцях, у інтэрнаце — усё гэта павіны быць прыгожымі. Пачуцці людзей, асабліва ўніслаў, глыбокія пачуцці, павіны атрымаваць і адпаведныя цудоўныя вонкавыя адлюстраванні.

Нормы і прынтцыпы камуністычнай маралі, сфармуляваны ў маральным кодэксе будаўніка камунізму, ляжаць у аснове паводзін савецкага чалавека. Нам варожа ў паводзінах тое, што робіцца «напакан», без глыбокай маральнай асновы, нам чужое ўсякае адценне сябелюбства, непавагі да таварышаў, хуліганства, нацыяналістычнага забабоннасць. Гэта такія перажыткі мінулага, якім няма месца ў нашым грамадстве і любое праяўленне якіх асуджаецца нам як агіднае скажэнне норм сацыялістычнага жыцця.

Паводзіны савецкага чалавека вызначае перш за ўсё высокая культура ведаў, культура абыходжання, культура дыскусій. Выхаванне эстэтычных густаў мае на ўвазе і барацьбу з шаблонам, з коснасцю, кансерватызмам, спрашчэнствам.

Нам часам прыходзіцца сустракацца з людзьмі, якія абураюцца новым у быццё, у адзёні, у правядзенні часу нашай моладдзю. Але ж у імкненні юнакоў і дзяўчат да яркасці, маляўнічасці, свежасці, да харошага новага ў быццё няма нічога заганнага. Далёка не ўсякая яркасць, арыгінальнасць у адзёні, прычосцы маладых людзей вартыя асуджэння. Неабходны пачуццё меры, здаровы густ і эстэтычныя развіццё, каб адрозніць сапраўды новае ад псеўданавага, ад уплыву непрыгожай, буржуазнай моды, ад крыўдлівага і падробкі пад сучаснасць. Галоўнае ў адзёні — высакароднасць ліній, прастата. Прыгожа тое, што зручна, што радуе сваёй мэтазгоднасцю, адпавядае нашаму спосабу жыцця, нашым патрэбам.

Чалавек хоча быць прыгожым. Гэта яго права, гэта яго радасць. Але неабходна падкрэсліць, што важны і прыгажосць вонкавая, і прыгажосць унутранага свету чалавека. Для кожнага з нас не аб'якава, у чым гэта прыгажосць вонкавая і прыгажосць унутраная, у якіх суадносінах яны паміж сабой, як яны ўзаемадзеюць і ўплываюць адна на адну. Гэта, відаць, не такія ўжо простыя рэчы, калі і філосафы, і пісьменнікі, і мастакі ўсіх часоў і народаў задаваліся гэтымі пытаннямі і да цяперашняга часу спрэчкі на гэтыя тэмы не сціхаюць.

С. А. ЛЫСЕНКА,
дацэнт.

Прыгоды Мякіша-Падмазоўскага

У сярэдзіне верасня, калі надыходзіць развітальнае лета, якое так пшчотна называюць бабінным, калі трывожна, а часам і размахыста шуміць лісце, дрыготка і прагна ловачы апошнія цёплыя праменні перад тым, як назаўсёды змарнець, у душы Мякіша пачынаўся спеўны зуд. Дзіўна, але факт, калі па вуліцы прабягалі грузавікі, ад якіх пахла вільгаццю бульбянога поля або калі наш герой бачыў, як на падворках магазінаў дворнік падмятаў руды пыл з жоўтымі саломінамі, ён чамусьці ўспаминаў універсітэцкі хор. Здавалася б, якая можа быць сувязь паміж бульбяным водарам, з'яўленнем у студэнцкай сталочцы драмкаў са свежай бульбы і спеўнымі гукамі, чарамі Арфея? Але тонкае нутро Мякіша яе адчувала. Прыйшла пара падавацца ў хор.

Мякіш-Падмазоўскі не спяшаўся, але і не спянаўся. Ён з'яўляўся ў крытычны момант. Агата Савалеўна Флейтава, самотна гледзячы праз служэбнае акно на заімышлы дах касцёла і пажухлыя кароны старых ліп, складзенай паперкай, працэсвала свае яшчэ прыгожыя зубы. Яна запісала ў разбухлы за апошнія дні спіс харыстаў мінорна-мякае прозвішча Мякіш-Падмазоўскага, і мех яе абвіслых шчок выдуваў:

— Падвядзём чырту. У пятніцу прыйдзе на персанальны прыём. А пакуль што ўваходзьце ў ансамбль. Галоўнае — падавіць у сабе якое б там ні было сола. Суладнасць і яшчэ раз суладнасць. Асабліва з самім маэстрам... Нам патрэбна мяккасць гучання і ніякай там сукаватасці... Падмазоўскаму Флейтава прыйшла да душы. Волытна... і парадзі добрыя дае, нібы маці... І ён не траціў час дарэмна. Дзякуючы яго клопатам, знік, прапаў, згубіўся той разбухлы спеў, у якім прозвішча Мякіша было запісана апошнім. Яму, гаспадару прыемна акруглага почырку, даручылі класіфікацыю. Ён адразу ж згадзіўся і склаў новы спіс па алфавіту. Цяпер яго прозвішча стаяла не зверху і не знізу, а якраз пасярод.

У пятніцу за дзве хвілін да прызначанага часу Мякіш-Падмазоўскі стаяў каля дзвярэй з шырокаю шыльдаю. З-пад шкля падвіўшай мэдальна высвечваліся ў сярэднім мажоры пададзення словы:

«Старшыня харавога камітэта па справах мужчынскай і жаночай спеўкі і суладнасці Флейтава Агата Савалеўна».

І вось яны ў кабінце ўдваіх. Ён каля дзвярэй, а яна ў далёкай перспектыве. Яна здаецца яму зусім маленькай, верхнім гузікам на ўздутае шапцы літары «Т», якую ўтвараюць састаўленыя сталы. А яна бачыць яго мізэрнай птушчак-галачкай, якую праз некалькі хвілін наставіць у спісе наведвальнікаў. Паміж імі дыстанцыя агромністых памераў. Яна там, далёка, у мяккім крэсле, а ён каля дзвярэй, на бліскучым паркетзе, як гаршыня на гарачай патэльні. І дыван-дарожка пачынаецца толькі з паўшляху да вялікага з акруглымі берагамі стала...

Стоячы ля дзвярэй, Падмазоўскі патужна думае, з якой нагі пачаць рэйд у глыбіню перспектывы. Замест таго, каб ісці, ногі падніваюцца ў каленях, а сам Мякіш згінаецца ў наеціні. «Цяпер я ведаю, чаго каштуе бульба і мастацтва», думае ён. — Але нічога. З гэтай падношанай флейты можна яшчэ выціснуць патрэбны мне гук-водгук».

Дзіўна, але пасля такой думкі паміж імі пачынаецца збліжэнне. Флейтава ідзе насустрач. Плаўна, мякка, і да самага краю дывана. Яна абводзіць Мякіша па-за дываном, прапанаваў сесці. Але ён нібы не чуе прапановы. Ідучы да крэсла. Агата Савалеўна сілка водурае (Пачатак у № 33).

— Вам вядома... гм... як Вас...
— Падмазоўскі, Мякіш-Падмазоўскі...
— ..што летася я працавала побач яшчэ і не з такім, а з самім акадэмічным маэстра?

— Працавалі... Усе не забудуць, — у голасе глыбока ўсвядомленае, а таму і стрыманае захапленне.

— Вам вядома, што я ўмела рабіць з ім спеўку, суладнасць і мінорны падтэксцік пад яго захрэнні?

— Умелі... Яшчэ як, — усмешка жоўтым лістам падае на шырокі стол і, здугая глыбокім уздыхам Мякіша, падае пад ногі Флейтавай.

— Бывала, як пачне прапаноўваць штурхаць — ажно блохі дохнуць. А мне сваю партыю цягну... Акампануй, падпявай, залівайся, але не зарывайся. Не любіў ён сола, акрамя ўласнага.

— Не любіў.
— А мне што?.. Я, бывала, за ім, як у бога запазухай... Каму што, а мне квартэра, каму клопат, а я пры ім, бывала, як ахмістрыяна.

— Як мадона пры Рафаэлі, — разышоўся Падмазоўскі ды схамянуўся: ці не занадта?

— Бывала, іду ад яго, а вакол з вуснаў такі прыемны ветрык: Флейтава, Флейтава... Бывала, каго ён не ўзлюбіў, я так мінорненька яму адхадную сыграў — і поўнае суквецце двух галасоў, поўны ансамбль... Вучы-цеся... Як Вас?..

Калі ўвечары Мякіш-Падмазоўскі прыйшоў на рэпетыцыю, харысты сустрэлі яго вясылым шумам. Кожны па-свойму, але ўсе радасна расказвалі пра тое, што прыходзіў член парткома газарыш Веліканаў і сказаў, што з Флейтавай нарэшце развіталіся, а маэстра пакуль будзе працаваць, бо прызнаў крытыку правільнай і абяцаў дазволіць выконваць і сольныя нумары. А ўсе-знайка Алёшка Зубок сказаў, што ёсць чуткі, што маэстра аглох і не чуе нічыянаго голасу, акрамя свайго... Але мала што скажа Зубок, які любіць спяваць пад балаляйку сатырычныя куплеты! «Яўна не перспектывны талент», — падумаў Мякіш.

Праз два дні хор выехаў «на бульбу». Спяць для калгаснікаў і студэнтаў. І ўсё было б добра, каб не тыя клецкі. Звычайныя, бульбяныя, якія так любіў Мякіш. Іх наварылі дзяўчаты-студэнткі. Ці то па звычайнай сціпласці, ці то разлічваючы на тое, што «зводкі — салодкі», што апошняму гусцей наліваюць і рука кухаркі пад дабавачай не дрыжыць, але Падмазоўскі з'явіўся за стол апошнім. Клецкаў ужо не было. Дзяўчаты настых узяліся варыць дадатковы гаршчок. Яны вельмі спяшаліся на танцы і, відаць, не давярлі, а можа занадта многа тых клецкаў было...

Адным словам, Мякіш не спаў усю ноч. Катормы раз ён выходзіў на вуліцу. «Ня-а-спіш», — здэклава скрыпелі дзверы. «Клецкі, клецкі», — смяялася клямка. Месяці шырыў шчокі ў з'едлівай усмешцы. Мякіш пагразіў яму кулаком і злосна прастагнаў:

— У-у, морда бульбяная...
Дабіў, датаптаў Мякіша калгасны вартуцік дзед Архіп, па мянушцы Перчык. Стары думіў, што Мякіш з тых студэнтаў, якія так увішла бульбу буртуюць. Ён падыйшоў і лагодна загава- рыў:

— Напрацаваўся, а не спіш. Завіхаўся, відаць, перадаў і звярэдзіўся. А можа душу дзяржак лашчыць? Спаць, сыну, трэба. Сон на душу, як мада на блін. А мо' нездароў, то пойдем да мяне ды гарэлачкі. З перчыкам... А ранкам на клецкі прыйдзеш. Клецкі ў рабочае нутро ды бакла са скваркай — гэта табе не студэнцкі расольнік. З'еў, паглядзеў на сонца, а яно табе талеркаю кашы здаецца. Клецка, сыну, — гэта...
Мякіш густа плюнуў і падаўся ў хату.
Іван КАЗАЧНІК

Ответы на кроссворд (см. газеты № 40)

По горизонтали: 3. Кенгуру. 8. Стекло. 9. Долина. 10. Реклама. 11. Браслет. 12. Вексель. 13. Электрокардиограмма. 17. Кашне. 18. Комод. 20. Лёд. 21. Рис. 23. Зоя. 24. Мак. 25. Вольтметр. 26. Радиопеленгирование. 32. Абрикос. 34. Онтарио. 35. «Икарнус». 36. Азимут. 37. Легион. 38. Ориноко.
По вертикали: 1. Атташе. 2. Скелет. 3. Корт. 4. Геллер. 5. Удав. 6. Электрорлиз. 7. Интермедия. 13. Экземпляр. 14. Очертание. 15. Ординатор. 16. Аральское. 18. Кочевье. 19. Монолог. 21. Рим. 22. Сок. 27. Доризо. 28. Оскома. 9. Нитрон. 30. Ватага. 31. Наркоз. 33. Сито. 34. Осло.

Нас пазнаёміў „КЦС“

На гістарычным факультэце яшчэ пазалетась быў арганізаваны «Клуб цікавых сустрэч».

За паўтара года клуб празёў нямала цікавых вечароў. У гасцях у студэнтаў пабывалі Міністр замежных спраў БССР Г. Кісялёў, Старшыня Дзяржплана БССР Т. Малінін, калектыву артыстаў Рускага тэатра імя М. Горкага і іншыя.

Толькі ў мінулым годзе студэнты сустрэліся з Л. А. Далгучыцам, які расказаў студэнтам пра работу Жэнеўскай гандлёвай канферэнцыі, Р. С. Піёнавай, сакратаром ЦК ЛКСМБ, удзельніцай найдаўняй канферэнцыі ЮНЕСКА.

А. ТУРКО,

студэнт гістарычнага факультэта

А. В. ІВАНОЎ

У росквіце творчых сіл раптоўна памёр загадчык лабараторыі матэматычнай фізікі Інстытута матэматыкі і вылічальнай тэхнікі АН БССР, доктар тэхнічных навук, прафесар кафедры вышэйшай матэматыкі і матэматычнай фізікі БДУ імя У. І. Леніна Аляксандр Васільевіч Іваноў.

А. В. Іваноў нарадзіўся 19 лютага 1919 г. у Маскве ў сям'і рабочага. У 1941 г. скончыў фізіка-матэматычны факультэт Маскоўскага гарадскога педагагічнага інстытута. У час Вялікай Айчыннай вайны выконваў розныя навуковыя аператыўныя заданні ў Арктыцы.

У 1944—1947 гг. А. В. Іваноў займаўся ў аспірантуры. Пасля абароны кандыдацкай дысертацыі ён пачаў педагагічную дзейнасць у ленинградскіх вышэйшых навуковых установах.

У 1957 г. А. В. Іваноў быў запрошан на работу ў Акадэмію навук БССР. Адначасова ён па ўвесьці педагагічную работу на фізічным факультэце нашага ўніверсітэта. Паспяхова абараніў доктарскую дысертацыю, стаў прафесарам.

А. В. Іваноў быў буйным спецыялістам у галіне аналітычных метадаў рашэння задач пераносу энергіі, цяпла і рэчыва ў складаных сістэмах пры наяўнасці фізічных і хімічных ператварэнняў. Ён распрацаваў метады рашэння дыферэнцыяльных ураўненняў пераносу на аснове канечных інтэгральных пераўтварэнняў Лапласа. У апошнія гады А. В. Іваноў праявіў цікавасць да вывучэння

з'яў у фізічна розных асяроддзях, апісваемых дыферэнцыяльнымі ўраўненнямі ў прыватных вытворных розных тыпаў. Ён з'яўляецца аўтарам больш як 25 навуковых прац. А. В. Іваноў з вялікай увагай ставіўся да сваёй педагагічнай работы.

Раптоўная смерць А. В. Іванова — вялікае гора для ўсіх, хто яго ведаў. Светлы вобраз Аляксандра Васільевіча Іванова — чалавек з невычэрпным запасам інтэлітэту і добразычлівасці, з вялікай душой і добрым сэрцам — назаўсёды захаваецца ў нашых сэрцах.

Група таварышаў.

Рэдактар П. СІЛІВАНЧЫК

Адрас рэдакцыі:
г. Мінск, Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-87-10.

Друкарня Беларускага

АТ 03507. Тыр. 2000. Зак. 96.